

РЕШЕНИЕ

№ 5142

гр. София, 28.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 28.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер 5 по описа за 2022 година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Н. И. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] със съдебен адрес: [населено място], п.к. 1000, [улица], ет. 2, чрез адв. Р. А. и адв. Д. С. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 161199 от 02.03.2010 г. издадена от В. С., на длъжност началник Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която е приложена принудителна административна мярка за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 4 от ЗДвП - изземване на свидетелство за управление на водач на МПС, на който са му отнети всички контролни точки и не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Жалбоподателят счита, че оспорения акт е издаден при неправилно приложение на материалния закон и при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Твърди, че всички наказателни постановления (издадени през периода 2007 г.), посочени в акта не са влезли в законна сила, тъй като не са му били връчени. Сочи, че в нарушение на административнопроизводствените правила, издаващият орган не е изпълнил задължението си да събере всяка информация и всички доказателства, досежно издаването на административния акт, както и да посочи мотивите си за издаването му. Поради изложеното иска оспорената заповед да бъде отменена. Претендира присъждане на разноски.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се явява лично, представлява се от адв. С., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена, а обжалвания акт да бъде отменен, като незаконосъобразен.

Ответната страна – В. С., на длъжност началник Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован, не изпраща представител. В депозираното по делото становище, ответникът оспорва жалбата като неоснователна. Направил е възражение по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК за прекомерност на сторените от страна на жалбоподателя разноски, в случай, че такива бъдат претендирани.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 161199 от 02.03.2010 г. издадена от В. С., на длъжност началник Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 4 от ЗДвП - изземване на свидетелство за управление №[ЕИК], кат. АВ, на водач на МПС, на който са му отнети всички контролни точки и не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

В мотивите на заповедта е посочено, че на водача са отнети всички контролни точки с влезли в сила НП, както следва: 1. НП № 0401/7119/06 от 30.01.2007 г.; 2. НП № 1001/31/07 от 03.04.2007 г.; 3. НП № 0713/381/07 от 03.05.2007 г.; 4. НП № 134247 от 08.10.2007 г. и 5./ НП № 161199 от 22.11.2007 г. С така издадените НП били отнети последователно на издаването им 6, 12, 10, 6 и 10 точки.

От посочените в заповедта наказателни постановления са представени по делото само два броя НП, а именно НП № 134247 от 08.10.2007 г. и НП № 161199 от 22.11.2007 г., върху които не е направено отбелязване за връчването им.

По делото е представена справка за нарушител/ водач. Справката съдържа информация за съставени актове, издадени наказателни постановления и фишове.

По делото са представени и други доказателства представляващи административната преписка, приети от съда.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание [чл. 168, ал. 1 от АПК](#), съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визиращи в [чл. 146 от АПК](#).

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от [чл. 149, ал. 1 от АПК](#) преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на [чл. 150](#) и [чл. 151 от АПК](#), което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Заповедта е издадена от компетентен орган в кръга на правомощията му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Спазена е предвидената от закона писмена форма.

Административният орган е приел, че са налице основанията на чл. 171, т. 4 от ЗДвП,

съгласно който за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Съгласно чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи.

Според разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г. за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение, контролни точки се отнемат въз основа на влязло в сила наказателно постановление.

Поради това и с оглед разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, административният орган следва да установи съществуването на фактическите основания (влезли в сила наказателни постановления), посочени в оспорената заповед, и изпълнението на законовите изисквания при издаването ѝ.

В настоящия случай, органът е приел, че срещу жалбоподателя има издадени и влезли в сила наказателни постановления въз основа на които на същия са отнети всички контролни точки, поради което същият е бил длъжен да върне СУМПС.

Съдът намира, че заповедта е материално незаконосъобразна, защото не са изпълнени кумулативните предпоставки на чл. 171, т. 4 ЗДвП - 1.) загубване на правоспособността поради отнемане на всички контролни точки и 2) неизпълнение на задължението за връщане на свидетелството.

Според разпоредбата на чл. 64 от ЗАНН, влизат в сила наказателните постановления, които: а) не подлежат на обжалване; б) не са били обжалвани в законния срок; в) са били обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда.

В случая административният орган приема, че процесните наказателни постановления са влезли в сила при хипотезата на т. "б." на посочената норма.

Тази хипотеза може да се осъществи обаче, само в случая, че наказателните постановления са били връчени на нарушителя.

Нормата на чл. 58, ал. 1 от ЗАНН сочи общото правило на връчване на наказателното постановление- препис от наказателното постановление се връчва срещу подпис на нарушителя и на поискалия обезщетение. Ал.2 на нормата предвижда изключение тогава, когато нарушителят или поискалия обезщетение не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен.

По делото не е доказано, че НП, въз основа на които е издаден оспореният акт, са връчени на нарушителя. По делото, въпреки многократно давани на ответната страна указания от съда, не са представени всички НП. Представени са само две върху които липсва отбелязване за връчването им на лицето. Поради това съдът приема, че към датата на издаване на заповедта, с която се налага принудителната мярка, тези наказателни постановления не са влезли в сила. Т.е. те не са породили като последица отнемане на контролни точки и не доказват осъществени фактически основания за налагане на принудителната административна мярка.

Административният орган е бил длъжен, преди да се произнесе, да изясни фактите, значими за конкретното нарушение. Като не е сторил това, а е издал процесната ПАМ,

без да изясни всички релевантни обстоятелства за случая по реда на чл. 35 от АПК, административният орган е извършил нарушение на административнопроизводствените правила, които се е отразили на съдържанието на оспорения акт. Това е съществено нарушение, тъй като неизясняването на фактите във връзка с приетите от органа правни заключения са от значение за законосъобразността на акта.

По изложените съображения съдът намира, че към деня на издаване на оспорената заповед по отношение на оспорващият не са били налице всички материални предпоставки по чл. 171, т. 4 от ЗДвП и наложената със Заповедта принудителна административна мярка се явява постановена в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, доколкото не е изпълнена хипотезата на чл. 35 и чл. 36 от АПК за издаване на административен акт, след като бъдат изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая, което е следвало да стане след служебно събиране на доказателства от страна на административния орган, което не е сторено.

По разноските:

При този изход на делото право на разноски притежава жалбоподателят, който претендира присъждане на разноски и които следва да му се присъдят за платена държавна такса в размер на 50 лева и сумата от 600 лева с ДДС, представляващо платено адвокатско възнаграждение съобразено с оглед направено от ответната страна основателно възражение по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК.

Мотивиран от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд-София – град, 70-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. И. Т., ЕГН: [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 161199 от 02.03.2010 г. издадена от В. С., на длъжност началник Отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Н. И. Т., ЕГН: [ЕГН] адрес: [населено място], [улица] със съдебен адрес: [населено място], п.к. 1000, [улица], ет. 2, чрез адв. Р. А. и адв. Д. С., сума в размер на 650 лв., представляваща разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: